

4. Beraktar du den dagen, då hyddan blir full-
slagen af gamle Simeon, Och önskar snart få fara
fred i Helgons skara, ett ewigt stå för Lambets tron?

Men
Svar:

Jag kan på min förmåga och egen kraft ej wäga,
Jag ser min ufeihet, ~~men~~ mod jag fattar åter, ~~om~~
Jesum mig förlåter, På Hans förtjenst och trofasthet.

2. På honom jag blott bygger, Jag wet min
grund är trygget, Han kan ej ångra sig. Det ordet blir
ej brutit, Som af Hans mun utflutit. Den blir ej
dömd, Som tror på mig. *fet.*

GS 1027

Fyra nya och mycket wackra

Wisor,

Den Första:

Så har du nu o falska Herde, &c.

Den Andra:

Suckar tårar, böner, Knäfall &c.

Den Tredje:

Se! nattens Gudinna hur sorglig &c.

Den Fjerde:

O! själ hwar är din tanke, &c.

Samte swaret derpå:

Jag kan på min förmåga &c.

Linköping, 1836.

Tryckt hos P. A. & G. E. Strömberg.

Så har du nu o falska herde wunnit, Med Å för
U, med tu för sju, uppspunnit, Emot din wån din
troгна andra sjål, Du är nu glad, att du mig fun-
nat swika, Och med ditt sinne, till en annan fika,
Men kom ihåg.

2. Du falska herde kan du så förgåta, Förbund
emellan kropp och sjål, att fråta, Den herdarinn som
höllt dig gansta får, Ditt ljuswa trall, din söta ord
du öfwat, Har gjort dig får, att du mitt sinne röfwat,
Du falska wänn.

3. Om falskhet kan, med ärepris belönas, Och
otro skall med lyckans mått belönas, Ack! huru säll
och wål, så äst du då, Men si falskhet hon står sin
egen herre, Ja! otrohet hon lönar hälften wårre, Det
gäller dig.

4. Hwar är min wån, hwar är min troгна her-
de, Hwar är din tro, hwar är förbund du gjorde,
Hwar äro nu de många starka band, En flyktig wån
en trolös legeherde, En troغن tro det starka band
förstörde, Det är din pris.

5. Så haf till lön i all din lefnads dagar, Droligt sinn som biter dig och gnager, För troföshet och mycken falskhet din, En frätand' matk jag dig förwifo lofwar Som wäcker dig när som du sötaft sofwer, Det är din lön.

6. Det är din fröjd, att du nu hafwer funnit, En annan wän och menar spelet wunnit; Men akta på hwad tiden tänker inn, Det är owist, om lyckan wist att dömma, Den tiden har ännu hos sig att gömma, Dock mins min ord.

7. Kan du man tro att det mig ringa qwäljer, Ditt onda sin' att du en annan wäljer, Och mig försnjuter den du ej är wärd; Men att jag dig så trogen wist har varit, Och nu förfent din falska list erfarit, Det gör mig we.

8. Dock är jag nöjd, och nu ej mera tänker På din falskhet och dina arga ränker, Som tusensalbt du för mig har instänkt. Den tiger still som om min sak rätt dömmar, Och tro försägn att han dig intet glömmar, Du får sin lön.

9. Nu till ett stut så wist ej ur mitt sinne, Och aldrig mer kom nån sin i mitt minne; Min önskan är dig aldrig mer så se, Förnöjslighet allena är mitt nöje, Den har jag kär fast mer än lust och löje, Fast mer än dig.

Suckar, tårar, böner, knäfall, änger Blidkar wred den hos en rättwis Gud, Han förlåter tusend — tusend gånger Mensklighetens brott mot sina bud.

2. Hwem af oss, om han ej wille stona Bles wäl från des höga domstol fri? Hwarför då, när man kan Gud försöna Är du oförsönlig min Sophie.

3. Räck mig, medan du än är min maka, Den na tusend gånaer kyssta hand, Gör med mig en promenad tillbaka Till vårt fordna sällhets stöna land.

4. Der wid brädden af den lugna bäcken, Du din Carl en ewig trohet swor; Der i stuggan af den wilba häcken Bles du älskarinna, wän och mor.

5. Der innom det afundswärda gallret: Hwarför bor jag ej der inne än? Smög du dig till hän för spott och sqwallret, Till din outhägligt fölla wän.

6. Log med honom åt de papiloner, Som kring stöna blomman fladdrade, Log åt Grefwar, Riddare, Baroner, Kurtisörer och förförare.

7. Räckte mig så ömt den trogna samnen, Du jag smög infognito till dig; Hwarför är nu den lugna hamnen Ewig — och för ewigt slängd för mig.

8. Hwarför, hwarför får mitt stadars hjerta, Som af plåga sår, knappt andas än, Aldrig mer, till lindring i sin smärta, Tryckas mot sin aldrabästa wän.

9. Jag war fattig och mitt hjerta blödde, Wid

min nöd och mitt behof Sophie. Jag war hungrig,
fängen, och du födde Tiggaren. Nu är jag rik och fri.

10. Rik och fri — o! mina tårar flyta; Rik och
fri, men du ej älskar mig. Ät hur gerna wille jag
ej byta — Wara fattig, älskad utaf dig.

11. Ät Sophie! slut ej de helga banden; Dröj
ej ett ögonblick, haf tålamod; Snart du ser din Carl
wid andra stranden, Der man köper fragten med sitt
blod.

12. Då skall du emot din wilja gråta Mina ö-
den, dina willors lott; Känna först min kärlek och
förlåta Mina fel och ångra egna brott.

Se! nattens Gudinna hur sorgelig och rådd; Hon
upphäwer sitt hufvud ur Strömolnens bådd. I asan
naturens rike, står tecknad i hennes rysliga blick! ::
O! Natur — din lidande wån, Andas i ditt fria
Röte än; I din famn der får han sluta Det upprörda
hjärtats blodiga tår. ::

2. Ensam jag hör denna tårbränkta röst, Och
den ljud som flyr från detta swallande bröst. Ingen

hård och lifnöjd broder, skall småbande öka lidandets
tyngd; :: Ingen wån — nej! Allmaktens arm, Ryckt
dem wäldsam utur Synthias famn; Blottade för gwa-
lens pilar, Och sänkte dem djupt uti älskarens bröst. ::

3. Fänge — hwi bedjer du! lös dina band, Du
har nyckelen till fångelsens rum i din hand. Wakna!
ser du fridens boning, Det ljusnar nu bakom den
molnhöljda natt. Esfwichet — tådbara namn;
Sorgens son — det är den tåfva halm. Der wid
lifwets gräns du finner Det upprörda hjertats blodiga
tår. ::

O! själ hwad är din tankar denna hyddan Franka,
Har du frimodighet att hem till Jesum fara Och öns-
kar du att wara hos honom i hans härlighet?

2. Åtsrullet helt förswunnen för sista hemfärds-
stunden, Jesus der hwar dag, Kan du uti det si-
sta med Jacob glad utbrista: Din salighet förwäntar
jag!

3. Instämmer wäl din längtan med Pauli öm-
ma trängtan att gå till Herren hem Och pröfningslif-
wet sluta Och ewigt lif få njuta Zions stad Jerusalem?